

תמרורים

נולדה ♦ בת בכורה, **מיכל**, לדובר עיריית תל-אביב רוני רימון ואשתו רדה. רימון, לשעבר עיתונאי בהארץ, שימש במשך תקופת-מה יועץ לענייני תיקשורת לאיתן אבניאון. אחרי זמן קצר שב לעבוד במחיצתו של שלמה (נצי"צ) להט, שלא מצא בכל זמן העדרותו של רימון מחליף במקומו.

נישא ♦ **צחי הנגבי**, בנה של ח"כ התחיה גאולה כהן, לחברתו רנדי פירפו. השניים הכירו כאשר הנגבי וקבוצת סטודנטים התכצרו במרומי האנדרטה בימת ערב פינוי החבל. רנדי הבלונדינית ילדת מיאמי-ביץ', התחתנה עם בחיר ליבה, לשעבר יושבראש אגודת הסטודנטים הירושלמית והארצית, על הרציון. הנגבי, שעזב את התחיה ושב לתנועת החרות, משמש כיום כיועץ לענייני תיקשורת של שר-התחבורה חיים קורפו. בשנה הבאה הוא מתכוון, כדבריו, לשוב לאוניברסיטה כדי ללמוד מישפטים.

קבלה ♦ את את מיסדר ז'בוטינסקי הזמרת **שושנה דמארי**. הפרס הוענק לה בבית ז'בוטינסקי על-ידי הר"ר יחנן באדר, יושב ראש המיסדר, על תרומתה לזמר העברי.

דמארי

מסרכת בקנאות להסניר את גילה המרויך, היא עלתה עם משפחתה מתימן, ונישאה ל-**שלמה בישמי**, המשמש כאמרגנה עד היום. בגיל 17 היא הופיעה ב-קונצרט הגיגי ב-אולם אוהל בתל-אביב בליווי נחום נרדי. יצאה למסע הופעות מוצלח ביותר בארצות-הברית. היום היא מקדישה זמן רב לציון.

קיבל ♦ את עיטור ההומניטריות של מיסדר בני-ברית העולמי הנקאי **ארנסט יפת**, יושבראש מועצת-הימ"נ הלים והמנהל הכללי הראשי של בנק לאומי לישראל. יפת (62) הגיע לארץ מגרמניה בהיותו בן 12. הוא עבד בבנק של אביו, יעקב יפת ושות' בע"מ, שירת בצבא הבריטי בשנים 1941—1946 והצטרף ב-1952 כמנהל כללי לבנק איגוד, עד אשר נרכש על-ידי בנק לאומי בשנת 1963. הוא חבר במעצה הבינלאומית של המרכז ללימודים אסטרטגיים באוניברסיטת ג'ורג'טאון בווינגטון.

חלפו ♦ 56 שבועות מאז שהייתו של צה"ל בלבנון, שתוכננה ל-48, 72 או לכל היותר ל-96 שעות.

חלפו ♦ 14 שבועות מאז התחייב רוני מילוא לשלם מיליון לירות לקרן לב"י אם לא יבחר מועמד הקואליציה, השופט **מנחם אילון**, לתפקיד נשיא-המדינה. עד היום לא קיים ח"כ חרות את הבטחתו הפומבית.

חגג ♦ את יום הולדתו ה-54 הסופר-משורר-מתרגם **פינחס שדה**. עלה בגיל 4 מפולין.

שדה

שיריו תורגמו ל-שבע שפות, והוא כתב את האוטו-ביוגרפיה החיים כמשל הנודע שבין ספריו: על מצבו של האדם, מות אבימלך, נסיעה בארצות-יש"ש, ראל, יומן כתיבת ותיקון הלב — סיפורים, קלומות ושיחות של רבי נחמן מברסלב.

חלפו ♦ 20 שבועות מאז נהרג **אמיל גרינצוויג** מרימון מיושן השלך על מפגיני שלום עכשו מול מישור ראשיה-משלה. המפגינים קראו להתפטרות אייך שרון מתפקידו שר-הביטחון אחרי פירסום דו"ח ועדת כהן, עד היום לא נעצרו מבצעי-ההפגע.

העולם הזה 2391

ברנס

(המשך מעמוד 65)

ורורו של ברנס. מדי פעם נפתחה הדלת, ובכל פעם הכל נדרכו: אולי זו הכלה הנעלמה?

"כולן אוהבות את עמוס!"

בפעם השלישית שבה נפתחה הדלת, נכנסו בה אביו של עמוס, אחיו הצעיר ויפהפיה זוהרת.

גם הפעם נכנסו תיקות כל הנוכחים. ברנס לא קם כדי לנשק לה, אף לא לחץ את ידה. הוא המשיך ללעוס בשלווה את העוגית שהחזיק בידו, ופניו כל הנוכחים נפלו. אחר הסקרנים נענה עליידי בנייה-משפחה: "לא, זאת לא הכלה, זו גיסתו של עמוס."

המסיבה התארכה והתארכה. כל משחררו של האסיר המפורסם ביותר נשאו נאומים משעממים שבשם עצמם, כשהכתבים מאיצים בהם לגמור.

אחרי כשעתיים נסתיימו סוף-סוף הנאומים, והמסיבה הסתיימה בכמה בקבוקי שמפניה: תוכנם הותו ברוב טקס על ראשו של הגבר הצנום, שביהיה יותר משמונה שנים ככלא רמלה.

"זהו, נוסעים לעכו!" הכריזה אמו של חתן השימחה. "והכלה", שאלה אותה כתבת של אחר הצהרונים, היא נמצאת שם?"

האם המאושרת חייכה חיוך מיסתר, לא אמרה מילה. שוב יצאה השיירה לדרך. הפעם הובילו אותה בנייה-משפחה.

בעכו כבר המתין לשירה המון רב. בנייה-משפחה רחוקים, שכנים וסתם סקרנים התגודדו ליד ביתו של האסיר שטען כל השנים לחפותו. בתוך הקהל הגדול, בכיישנות ובסבלנות, המתנה גם אילנה שושן, צעירה יפת-מראה בת 23.

"חייכתי לך", אמרה הנערה כשסר מק קל בלחציה. "אני יודע", ענה חתן השימחה באכזריות.

המון החוגגים בבית-המשפחה הפריע לבני הווג. כהודונת הראשונה הם חמקו החוצה, לשוחח בפרטיות. הכתבים, כמוגן, לא ניהו להם זמן רב להיות לבדם. נחיל ארוך השתרך אחריהם לחצר הבית, הפתיע אותם בעת שיחה.

"אתם חברים?" שאל-צעק מייך מישוה לעברם.

הגבר הצעיר היפנה גבו לעיתונאים, ללא אומר ודברים עזב את המקום. אילנה שושן שארה לענות.

עמוס נכנס לכלא כשהייתו בת 15. קראתי על כל הפרשה בעיתונים.

סיפרה, והרגשתי מייך שהוא לא אשם. לפני חמש שנים כתבתי אליו לכלא את מיתכתי הראשון, ושמתתי כשהוא ענה לי עליו. מאז התחילה בינינו התכתבות רצופה.

"יצרתי קשר עם מישפחת ברנס, והתלוויתי אליהם בניקורים שהיו עורכים בכלא אצל עמוס."

לשאלה אם יש להם תוכניות משותפות, סירבה אילנה להתייחס. העולם הזה התקשר לביתו של עמוס ברנס, כדי לשמוע מפי בנייה-משפחה על אילנה שושן.

"זאת לא הכלה", ענתה יפה. אחותו של עמוס. היא אחת מהירידות הרבות שיש לעמוס. שום קשר רציני אין ביניהם. היא ירדה כמו הרבה ירידות שיש לו. הרבה בחורות כתבו לעמוס ובאו לבקר אותו בכלא. אילנה היא לא היחידה. כולן אוהבות את עמוס."

תגובתו של עמוס ברנס: אני במנוחה ובהתאוששות. אני לא מבין מה התנפלות הזאת. היא ירדה שלי, כמו כל בחורה אחרת שאני מכיר. עברתי טראומה איומה, ועכשיו אני רוצה לנוח.

לגבי התוכניות שלי אני לא יודע כלום. אני אצא כנראה לבית-הבראה, אבל קודם אשאר בבית הוריי, כדי לקלוט את מימד החופש, שקיבלתי בחורה. רק אחרי זה אמשיך להילחם כדי שתצא צירקתי כאור השמש.

ציפי מנשה

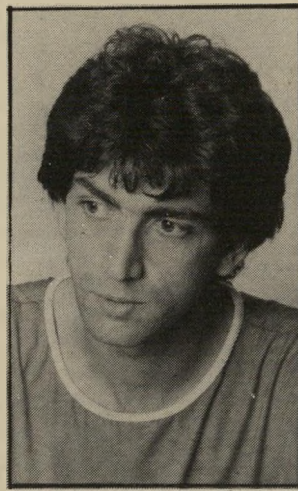
שחקנים עמר ורוט בסרט "צל אחר". הומואים יש בכל העולם - אך לא בישראל!

הטלוויזיה גנזה סרט על הומוסקסואלים והבימאי אומר: החוק מחייב את הקנתו!

איני מקבל את הפסיקה של טוביה סער. כל נושא היוצר דינמיקה ריגשית עם הקהל הוא בעל היכט חברתי, ותמיד תהיה קבוצת אוכלוסיה מסוימת שתיפגע. עד כאן דבריו של רוני אסולין.

"אסור היה לפסול"
חוק רשות השידור, תשכ"ה—1965, קובע בפרק ראשון סעיף 3 (2):

להומו אין צל!

בימאי אסולין מדוע מותר בסרטים זרים?

● הרשות תקיים את השיי דורים כדי לקדם את היצירה העברית והישראלית.
מגיב אסולין: "לוקחים יצירה מוצרת חול", הדנה בנושא וחושפת אותו גם מבחינה פיסית. כולל מגע חרמיני, ואותו כן מקרינים. היצירה העברית והישראלית שלי אינה פרונוקטיבית יותר מיצירות אחרות. כל אחד מאנשי הטלוויזיה, שראה את הסרט, יאשר את עדינותו."

● פרק ראשון סעיף 4 קובע: הרשות תבטיח כי בשיי דורים יתן מקום לביטויי מד תאים של ההשקפות ודעות שונות הרווחות בציבור ותשי ודר אינספור מציה מהימנה.

אומר על כך אסולין: "שלא יספרו לי שאין הומוסקסואלים בישראל. מבחינה מישפטית אין לטלוויזיה תוקף לפסול את הסרט. אם יבוא צד מעוניין, שיש לו זכות עמידה, והכוונה למשל אגרה, הוא יוכל לדרוש את הקרנת הסרט לפני ויזכה בכך."

תגובתו של טוביה סער לטענותיו בחבורה, שהוקרן בטלוויזיה ב-1980, אך מסרבים להקרין סרט ישראלי. אנשי הטלוויזיה חושבים כנראה שיש הומוסקסואלים אמריקאים ואנגלים. אבל לא ישראליים. החברה הישראלית חייבת להיות נקייה מתופעות חריגות. אני מרגיש נפגע על שהסרט שלי מופלה לרעה בטלוויזיה הישראלית לעומת סרטים זרים. אילו היו פוסלים את הסרט בגלל איכותו, הייתי שואל את עצמי אם אני צריך בכלל להיות קולנועי. כוגן ושפירא, אישרו את איכותו התוכנית והוויזואלית של הסרט.

ארבע לפנות בוקר. מני ועמית, גברים בשנות העשרים לחייהם, פוסעים לאיטם ברחובות תל-אביב. הם מגיעים לפתח ביתו של מני. מני מציע לעמית לעלות אליו לדירה. הם עולים לשותת קפה ברירתו של מני, ותוך כדי שיחה, מתחיל מני ללטף את עמית. הם מתנשקים. זהו קטע מתוך הסרט צל אחר, סרטו של רוני אסולין בן ה-26, בוגר אוניברסיטת תל-אביב כחוג לקולנוע ולטלוויזיה במגמת בימאי.

אני חייב לפסול את הקרנת הסרט בטלוויזיה, קבע טוביה סער, מנהל הטלוויזיה. "לא ראיתי את הסרט, אבל שלחתי אנשים העובדים בטלוויזיה כדי שיצפו בסרט. הם סיפרו לי מה רואים שם: יחסים אינטימיים בין שני גברים. זאת הסיבה שאני חייב לפסול את הסרט. בישראל יש רק ערוץ אחד, והאוכלוסיה הישראלית מורכבת מנתים בויות שונות. ישנם הדתיים והחילונים, ויש גם טעמים שונים של תרבות. לכן פסלתי את הקרנת הסרט."

בימאי הסרט רוני אסולין הגיש לפני חודשים את סרטו למחלקת הראמה של הטלוויזיה.

סיפור רוני אסולין:

דנה כוגן, ראש מחלקת הראמה, ראתה את הסרט ואמרה לי שהסרט הוא בעל איכות טכנית גבוהה מאוד, עדין ומשנה נכון כבעיית ההומוסקסואלים. דנה כוגן אמרה שהסרט ראוי להקרנה על מסך הטלוויזיה הכללי, ושהיא תתמוך בהקרנתו. הסרט הוקרן לפני כחודש ימים לפני צניקה שפירא, מנהל התוכניות של הטלוויזיה וגם הוא הביע חוות-דעת חיובית. שפירא אמר שהסרט יפה וטוב, ושהתוכן מעניין, אבל הביע חשש בגלל הנושא ואמר שהוא צריך להתיעץ עם מנהל הטלוויזיה כדי שיאשר את הקרנת הסרט. הוא אמר שסער הוא הפוסק היחיד.

שפירא הלך לסער וסיפר לו על הסרט. התשובה של סער היתה: לא מקרינים בטלוויזיה סרט העוסק בהומוסקסואלים. אני מבין מדוע מקרינים סרטים זרים הרנים בהומוסקסואלים, כמו